

ולדעת רבי יהודה, שפיכת שיירי הדם של פר ושעיר יום הכפורים על יסוד מזבח החיצון, אינה כשפיכת שיירי דם חטאות החיצונות, אלא מעכבת היא את כפרת הקרבן, כהזאות דמו לפני ולפנים ובהיכל, ואם לא שפך את שיירי הדם על יסוד המזבח, לא הוכשרה הקרבת הקרבנות הללו. שנאמר "וְכִלָּה מִכֶּפֶר אֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֶהָל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְהַקָּרִיב אֶת הַשְּׁעִיר הַקָּטָן" (ויקרא ט"ז כ'), ללמד, שאם כילה כל הכפרות האמורות, כיפר, אבל אם חיסר אחת מהן, לא עשה ולא כלום.

ורבי עקיבא היה דורש את הכתוב באופן אחר, "וְכִלָּה מִכֶּפֶר אֶת הַקֹּדֶשׁ", אם כיפר כילה, ואם לא כיפר, לא כילה. ונחלקו רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי בביאור כוונתו.

- יש מי שאומר שרבי עקיבא ורבי יהודה לא נחלקו בדין, ושניהם מודים ששפיכת שיירי הדם מעכבת את הכפרה, ומחלוקתם היא רק במשמעות הכתוב [=משמעות דורשין איכא בנייהו], רבי יהודה דורש זאת מראשו לסופו, אם כילה כיפר, ורבי עקיבא דורש זאת מסופו לראשו, אם כיפר כילה.

- ויש מי שאומר, שרבי עקיבא נחלק עם רבי יהודה בדין, ולדעת רבי עקיבא, שפיכת שיירי הדם אינה מעכבת את הכפרה, שכך כוונת הכתוב "וְכִלָּה מִכֶּפֶר אֶת הַקֹּדֶשׁ", אם כיפר עיקר הכפרות, כילה הכפרה, אף על פי שלא שפך שיירי הדם ליסוד. [וכן דעת סתם משנה במסכת זבחים].

דף ס"א

הקדים עבודת שעיר לעבודת הפר

מסדר העבודה, ששחיטת השעיר היא אחר מתן דמו של פר לפני ולפנים, ומאחר שמתן דם הפר היא עבודת פנים, הכל מודים בה שהסדר מעכב בה, ולפיכך אם הקדים את שחיטת השעיר למתן דם הפר לפני ולפנים, השעיר פסול, ויש לשחוט שעיר אחר לאחר מתן דם הפר.

וכמו כן, מסדר העבודה, שיש לתת בהיכל מדם הפר לפני דם השעיר, אלא שבזה נחלקו חכמים, אם הסדר מעכב.

- לדעת רבי יהודה, האומר, שבעבודות אלו הסדר אינו מעכב, אם הקדים בהיכל את מתן דם השעיר למתן דם הפר, יצא.